

Illyes Kinga în „Micul prinț”

foarte convingătoare a eroului. Tensionat, gradat cu știință, jocul lui Nemes Levente s-a dovedit totuși prea sărac și inexpressiv în final, unde, deși percepută în gând, înfruntarea cu moartea impune situației o vibrație deopotrivă eroică și tragică ieșită din comun; aceasta, actorul n-a reușit să o redea la dimensiunile artistice așteptate.

Recitalul lui Nemes Levente s-a bucurat, în afara unui decor superior și sugestiv (Kölonté Zsolt), de o utilă subliniere a ideilor prin buna folosire a sputurilor de lumină și a intervențiilor muzicale.

Ceea ce n-am înțeles deloc a fost anonimatul absolut al acestei meritorii inițiative: teatrul din Tirgu Mureș s-a mulțumit să-și aducă actorii la București, apoi i-a lăsat într-un fel de pustietate, nu s-a mai interesat de alegerea unei săli corespunzătoare, de reclamă, de firească acțiune de popularizare în presă, nici chiar de ora fixată pentru începerea spectacolelor. Au fost reprezentații organizate amatoresc, în care nu s-a manifestat, în primul rând din partea instituției interesate, respectul cuvenit actului de artă.

I. D.

Teatrul din Bacău UN TURNEU ÎN CAPITALĂ

Iată-ne din nou în situația în care teatrele din țară prind să vină brambura la București (cite două-trei pe seară, cu spectacole la întâmplare). Stagiuni la rînd presa a luat atitudine împotriva acestui fenomen, cerînd oarecare rînduială, o planificare mai riguroasă, dacă nu o selecție, dar...

Teatrul din Bacău a venit și el în Capitală cu trei spectacole: *Anonimul*, *Carlota*, *Un scurt program de bossanove*. Două din cele trei lucrări — *Anonimul* și *Carlota* —

figurează, încă din stagiunea trecută, pe afișul a două teatre bucureștene și nu cred că au fost oferite publicului într-o asemenea doză încît să se fi epuizat. Deci — dintru început — apărrea pentru colectivul băcăoan riscul ca publicul Capitalei să nu „marșeze” la tentațiile repertoriale ale turneului său. Ceea ce de fapt s-a și întîmplat. Titlul celei de a treia: *Un scurt program de bossanove* nu a apărut, ce-i drept, pînă acum pe nici un afiș bucureștean. Spectacolul băcăoan a fost însă prezentat la Iași în cadrul etapei de selecție pentru Festivalul Național de teatru, din decembrie trecut. Și a fost considerat nereprezentativ. Așa fiind — din capul locului — plana un mare semn de îndoială asupra rostului aducerii lui în București. Dacă Teatrul din Bacău, în ciuda acestor handicapi (de care sperăm că era conștient), s-a deplasat totuși cu atîta cheltuială morală și mai ales materială (care, judecînd după slaba afliuență din sală nu credem să fi fost acoperită), înseamnă că a simțit nevoia, dincolo de riscuri, să-și supună producția artistică la zi unui examen de orientare, dacă nu neapărat unuia de calitate.

Anonimul, de Ion Omescu, în regia lui Ivan Helmer, în colaborare cu autorul, și în decorurile Elenei Pătrășcanu Veachis, este un spectacol lucrat cu grijă, cu atenție și, uneori, chiar cu subtilitate în sublinierea sensurilor. Cu excepția unor momente, nu de cel mai bun gust (aburcarea lui Murad pe cușca în care este închis Petru Cercel) ca și a finalului, scăzută și inexpressiv, se poate spune că reprezentația, în ansamblul ei, este onestă. Numai că acest spectacol poate cu greu constitui un etalon pentru cunoașterea și estimarea efectivă a forțelor artistice din teatru. Protagonistii rolurilor principale, Ion Omescu și Teofil Vilcu, sînt — unul abia venit, celălalt pasager, invitat pe scena băcăoană; nu se știe deci dacă, și în ce măsură, vor mai putea fi chemați să dea și realizărilor viitoare sporul de calitate artistică dat în această (excepțională) împrejurare. Judecăm, așadar, starea de lucruri după contribuția de plan secund adusă în acest spectacol de actorii cu ade-

Ion Omescu (Petru Cercel), Kitty Stroescu (Hazachi) și Teofil Vilcu (Murad) în „Anonimul”

Eva Pătrășcanu în rolul titular din „Carlota”

vărat băcăoani: Kitty Stroescu (Hazachi), Mircea Crețu (Vlad), Lory Cambos (Stana), Ion Buleandă (Pîrvu). Și ne bucurăm să putem afirma că ei n-au distonat, în raport cu interpretării invitați, dovedind că teatrul e în măsură și e îndreptățit să atace partituri mai dificile.

Cu *Un scurt program de bossanove* de Radu Cosășu, Teatrul din Bacău a încercat să-și arate interesul pentru promovarea dramaturgiei originale de actualitate. A îndreptat punerea în scenă unor creatori din generația tinăra (Ivan Helmer — regie și Florica Mălureanu — scenografie). Ne pare rău — dar opiniile ieșene, cu prilejul selecției pentru Festivalul Național de teatru, își confirmă temeinicia și în reprezentarea bucu-reșteană. Spectacolul „nu ține”... Lucrarea lui Cosășu, mișcată mai semnificativ de sub-text și trimiteri, decît de fabulă sau acțiune, nu a fost intuită și realizată în spiritul ei. Nici regia, nici scenografia n-au reușit să pună clar în evidență ideea dramei. Acțiunea se desfășoară de-a lungul unor ani, și în locuri diferite. Spectacolul n-a ilustrat acest element esențial, a îngropat ideea și acțiunea piesei într-o îngrămădire întâmplătoare de momente scenice, de mobilă stil și modernă, care mai de care mai năstrușnic plasate în scenă. O asemenea contribuție scenică și scenografică a venit împotriva textului și, în cadrul ei, ne-a fost greu să cîntărim cît anume din nereușită aparține, poate, și distribuției. O singură și firavă excepție (Kitty Stroescu). Nu credem că teatrul, alegînd pentru repertoriul său acest text, a avut în vedere și forțele actorești cele mai potrivite pentru o reală și bună valorificare, capabilă să suplinească prin interpretare ceea ce a fost greșit orientat de regie și e lacunar în text. Așa fiind, demonstrația scontată de teatru în favoarea ideii promovării dramaturgiei originale s-a întors împotriva ei însăși.

Versiunea băcăoană a parodiei polițiste a lui Miguel Mihura, *Carlota*, s-a impus însă prin acuratețea desenului regizoral (George Rafael), prin calitatea amănuntelor comice, autenticitatea atmosferei și a unor tipuri: Andrei Ionescu (Charlie Barington), Lucia Maier (Margaret Wats), Florin Dumbravă (Sergentul Hariss). Montarea are vervă, e bogată în „suspensuri”. Reușita reprezentației revine însă tot unui *invitat*: Eva Pătrășcanu de la Teatrul Național din București. Așadar, mici acest spectacol — cel mai unitar și mai bun din seria reprezentațiilor băcăoane — n-a reușit să dea măsura exactă a forțelor și „profilului” teatrului băcăoan la ora actuală, care, pe lângă interpretul principal, a „invitat”, pentru punerea în scenă, și pe regizor și pe scenograful Giulio Tincu, ca și pe creatoarea costumelor, Lidia Radian.

Pe cînd un turneu al teatrului din Bacău ?

V. D.